

[Aksel Møller.]

kolleger fik ved den lejlighed så mange gen-
vordigheder med fagforeningerne, at jeg
ikke tror, de har kræfter i behold til på
dette tidspunkt at udforme en virkelig
helstøbt økonomisk politik, og derfor tror
jeg egentlig, at den høje regering sidder i
vejen for en sund udvikling i Danmark.

Hvordan skal en sådan politik se ud?
Ja, jeg kan naturligvis på dette tidspunkt
ikke, og mener heller ikke at tiden er til
at prøve derpå, give en fuldkommen be-
skrivelse af alle de problemer, som man må
prøve at løse, men jeg kan da se nogle ting,
som man måtte gøre. En sådan politik måtte
begynde med at lægge en dæmper på kap-
løbet mellem priser og lønninger. Det kap-
løb kan ingen — heller ikke lønmodtagerne
— være interesseret i fortsætter. Den måtte
derefter bruge det pusterum, som blev op-
nået, til at gennemføre sådanne forandringer
i skattelovgivningen, at der blev større
opmuntring til at skabe ny produktion.
Hvis regeringens dumpingforslag skal for-
stås som et bidrag hertil, vil det blive be-
handlet med venlighed af mit parti. Men
den virkelige opmuntring til udvidelse af
produktionen forudsætter for det første, at
det virkelig lykkes at dæmpe omkostnings-
stigningen, for det andet en forbedring af
afskrivningsreglerne, og hvis regeringen ville
fremskynde afskrivningsudvalgets arbejde,
kunne dette måske komme til at danne
grundlag for en frugtbar forhandling. Det
måtte dernæst tillades virksomhederne at
oprette investeringsfunds, og der måtte
endelig henimod slutningen af det ind-
vundne pusterum skabes mulighed for, at
kreditstramningen kunne løses.

Så vidt jeg kan se, er der to veje, som kan
føre til lempeligere kreditforhold. Den første
er en opmuntring til større privat opsparing,
og formentlig skulle folkepensionslovens
regler kunne bidrage til det. Men det kan
vi ikke vente på — mens græsset gror, dør
horsemor — og en hurtig vækst forudsætter
en række snarlige ændringer i skattelov-
givningen, ændringer, der stiller opspa-
ringen flere skattemæssige fordele i udsigt.
Den vigtigste af betingelserne for at frem-
kalde en privat opsparing er naturligvis
først og fremmest, at man har sikkerhed for,
at der bliver ført en politik, hvis mål er,
at opsparingen bevarer sin værdi. Den anden

vej er en formindskelse af befolkningens
daglige forbrug — og det er den traditio-
nelle — med en fortsættelse af den finans-
politik, vi hidtil har ført. Den sidste udvej
tror jeg det vil blive meget vanskeligt at
benytte i videre udstrækning. En yderligere
vækst af de direkte skatter vil gøre for-
holdene helt utålelige for mellemstands-
indtægterne. Tværtimod at forhøje den
direkte skat burde man se at finde frem til
en lempelse af den. Skal vi igennem en
ny omgang forbrugsbegrænsning, må det
blive forbrug og ikke indkomst, opmærk-
somheden rettes imod. Så meget har vi vel
lært af de senere års udvikling, at finans-
politikken som medicin kun er virknings-
fuld under ganske bestemte forudsætninger.
Vi er kommet så vidt, at vi sikkert må
være enige om, at det væsentligste vel er
borgfred om priser og lønninger.

Med den nuværende regering ligger det
altså sådan, at den ingen mulighed har for
at føre en politik efter disse retningslinjer.
Derimod skulle det vel ikke være ude-
lukket, at brudstykker til en sådan politik
kunne samles allerede nu. Det er da ligetil,
at virkelige besparelser på statsregnskabet
ville hjælpe på landets stilling, og det kon-
servative folkeparti søger at yde sin ind-
sats på sparelinjen.

I denne forbindelse er det allervigtigste
dog vel egentlig at holde igen på statens
anlægsudgifter. Nye ønsker om statsfinan-
siering på snart ét område og snart et andet
skal man være forsigtig med. Formålene
ligesom snubler over hinanden, når der er
så mange af dem, og det er svært at skønne
over deres indbyrdes betydning. Man taler
om mangel på teknikere som afgørende for,
at dansk produktion ikke kan udvides. Altså
burde man kunne nå til det resultat, at det
først fornødne måtte være at skaffe både
den højere tekniske og den almindelige
tekniske undervisning bedre vilkår, før
man brugte penge til andre formål. Man kan
tale om Store-Bæltsbro, undergrundsbaner,
lufthavne og hvad ved jeg, men man kan
ikke få det alt sammen på én gang, og
derfor burde man gøre sig klart, i hvilken
rækkefølge opgaverne skal løses.

Vi har ministre for det ene og for det
andet og måske også for noget, vi ikke be-
høvede nogen minister til, men vi har ikke
et ministerium, hvor alle anlægsønskerne